

ŽEMAITĖ. MARTI.

– NIEKO NEVEIKSI, MATUŠĖLE, REIK LEISTI JONUKUI VESTI; tegul ieško mergos su gera dalia... apsimokėsim šiek tiek skolas... Negali niekur nė nosies iškišti, labiausiai karčiamoje, kaip apstos, vienas – palūkę, kitas – šieno, pasėlio; kitas vėl, kaip velnias, prisipyręs kamantinės: „Kuomet atiduosi? Kuomet atiduosi?“, rodos, kad nieko daugiau nė šnekėti nebemoka.

– Užtat ko valkiojies po karčiamas? – prikišo pati.

– Kažin kaip nenorėtumei eiti, bet kaip apstos mieste, tai nemitęs turi vesties ant puskvortės. Bepigu dar, kad to užtektų. Tas prie to, tas prie to, beveizint į kelis butelius įvarę, o kaip pasigers – tikri velniai: įmanyti suplėšyti už tas bieso skolas... Atiduosiu gyvenimą, tesižino vaikas, tegul mokėsis, niekur nebesikišiu.

– Kaipgis, kaipgis, to betrūko! Atiduok viską, paskui vaikas bevadžios mus už čiupros! Aš neduosiu, neužleisiu, kol tik gyva! – šaukė pati, kaskart didžiau įniršdama. – Nepaduosiu samčio, nenoriu ponios ant savo galvos, aš nemeilysiu kashio iš marčios rankų, to nebus, neprašau!

– Na, na, na, tarškėk netarškėjusi, kaip žydo ratai! Gyvenk, gyvenk, nepaduok, o kaip ištaksavos skolininkai, bus tau šmikšt per dantis! Bene tau marti sprandą nusuks? Nelaidyk liežuvio – ir bus gerai.

– Dėl mano liežuvio išsiteks marti, – atšovė pati, – bet tau tai užruks, nebeturėsi iš ko sprogti. Kas padarė tas skolas? Mažne visą gyvenamą pravarei per gerklę! Ar negalėtumei dar gyventi, dorai elgdamos? Maušas, berods, prakuto, bet tu nusmukai. Ant galo, marčią užsodinsi ant sprando, palauk, išmanysi tu!..

– Tylėk, na! – sušuko vyras. – Tuoį gauni į snukį! Kaip sakau, taip ir bus. Jonukas ves, gaus paspirtį ir galėsime gyventi, kaip gyvenę.

– Nebent taip, tai priduosiu, – tarė motina. – Aš šeimininkausiu, o marti tegul sau būna ant šalies, parsineš sau duonos.

– Liepsiu Jonukui pasiprašyti Mataušą į piršlius, – šnekėjo tėvas, – ir tegul eina pas Driežo Katrę; nors nelabai aiški, bet pinigai, kaip jei rankoje. Duoda keturis šimtus, ir dalis nemaža, o mano gyvenimas nors ir apgriuvęs, bet žemė gera. Nečiaudės Driežas, ogi ir Jonukas ar ne vyras... ir iš stuomens, ir iš liemens, patiks mergai.

– Šitaigis tau! Ką gi beišsiskyręs tą pajuodėlę, didnosę, pataikūnę, valiūkę! – pakilo šaukti pati. – Išlepinta, išpustyta, išsitaisiusi, tratanti, muslinuota, krakmoluota, ir eis pastyrusi, kaip pūslė. Nėgana į bažnyčią išsikvarkliuoja, bet ir po namus išsipuošusi, kaip pana. Eis šieno grėbti – apvalkėlis baltas, skepetėlis, prikyštėlė išdailinta, kaip iš pieno plaukusi! Ar tat kurią dieną bus šeimininkė? Visa iškyla, kad išeina su grėbleliu, o po namus, sako, nepasiima nė kokio darbelio, tik šlavinėties, plovinėties, tai įsės į stakles, tai siuvinėlį nusitvers, vis niekniekius, o sunkauso darbo nieko. Tfu! Tokios lengvadarbės neprašau. Man nereik cackų pacackų! Man reik tokios pat purvabridės, kaip ir aš pati!

– Na, motin, ką tu čia pliauški? Kas gi tuos darbus nudirba? Juk Driežas kitos mergos nesamdo, Katrikė viena tėra; tėvas toks šnerkšlys, spaudžia prie darbo, kaip pašėlęs.

ŽEMAITĖ. MARTI.

– NIEKO NEVEIKSI, MATUŠĖLE, REIK LEISTI JONUKUI VESTI; tegul ieško mergos su gera dalia... apsimokėsim šiek tiek skolas... Negali niekur nė nosies iškišti, labiausiai

karčiamoje, kaip apstos, vienas – palūku, kitas – šieno, pasėlio; kitas vėl, kaip velnias, prisipyręs kamantinės: „Kuomet atiduosi? Kuomet atiduosi?“, rodos, kad nieko daugiau nė šnekėti nebemoka.

– Užtat ko valkiojies po karčiamas? – prikišo pati.

– Kažin kaip nenorėtumei eiti, bet kaip apstos mieste, tai nemitęs turi vesties ant puskvortės. Bepigu dar, kad to užtektų. Tas prie to, tas prie to, beveizint į kelis butelius įvarę, o kaip pasigers – tikri velniai: įmanytų suplėšyti už tas bieso skolas... Atiduosiu gyvenimą, tesižino vaikas, tegul mokėsis, niekur nebesikišiu.

– Kaipgis, kaipgis, to betrūko! Atiduok viską, paskui vaikas be vadžios mus už čiupros! Aš neduosiu, neužleisiu, kol tik gyva! – šaukė pati, kaskart didžiau įniršdama. – Nepaduosiu samčio, nenoriu ponios ant savo galvos, aš nemeilysiu kąsnio iš marčios rankų, to nebus, neprašau!

– Na, na, na, tarškėk netarškėjusi, kaip žydo ratai! Gyvenk, gyvenk, nepaduok, o kaip ištaksavos skolininkai, bus tau šmikšt per dantis! Bene tau marti sprandą nusuks? Nelaidyk liežuvio – ir bus gerai.

– Dėl mano liežuvio išsiteks marti, – atšovė pati, – bet tau tai užruks, nebeturėsi iš ko sprogti. Kas padarė tas skolas? Mažne visą gyvenamą pravarei per gerklę! Ar negalėtumei dar gyventi, dorai elgdamos? Maušas, berods, prakuto, bet tu nusmukai. Ant galo, marčią užsodinsi ant sprando, palauk, išmanysi tu!..

– Tylėk, na! – sušuko vyras. – Tuoį gauni į snukį! Kaip sakau, taip ir bus. Jonukas ves, gaus paspirtį ir galėsime gyventi, kaip gyvenę.

– Nebent taip, tai priduosiu, – tarė motina. – Aš šeimininkausiu, o marti tegul sau būna ant šalies, parsineš sau duonos.

– Liepsiu Jonukui pasiprašyti Mataušą į piršlius, – šnekėjo tėvas, – ir tegul eina pas Driežo Katrę; nors nelabai aiški, bet pinigai, kaip jei rankoje. Duoda keturis šimtus, ir dalis nemaža, o mano gyvenimas nors ir apgriuvęs, bet žemė gera. Nečiaudės Driežas, ogi ir Jonukas ar ne vyras... ir iš stuomens, ir iš liemens, patiks mergai.

– Šitaigis tau! Ką gi beišsiskyręs tą pajuodėlę, didnosę, pataikūnę, valiūkę! – pakilo šaukti pati. – Išlepinta, išpustyta, išsitaisiusi, tratanti, muslinuota, krakmoluota, ir eis pastyrusi,

kaip pūslė. Negana į bažnyčią išsikvarkliuoja, bet ir po namus išsipuošusi, kaip pana. Eis šieno grėbti – apvalkėlis baltas, skepetėlis, prikyštėlė išdailinta, kaip iš pieno plaukusi! Ar tat kurią dieną bus šeimininkė? Visa iškyla, kad išeina su grėbleliu, o po namus, sako, nepasiima nė kokio darbelio, tik šlavinėties, plovinėties, tai įsės į stakles, tai siuvinėlį nusitvers, vis niekniekius, o sunkaus darbo nieko. Tfu! Tokios lengvadarbės neprašau. Man nereik cackų pacackų! Man reik tokios pat purvabridės, kaip ir aš pati!

– Na, motin, ką tu čia pliauški? Kas gi tuos darbus nudirba? Juk Driežas kitos mergos nesamdo, Katrikė viena tėra; tėvas toks šnerkšlys, spaudžia prie darbo, kaip pašėlęs.

ŽEMAITĖ. MARTI.

– NIEKO NEVEIKSI, MATUŠĖLE, REIK LEISTI JONUKUI VESTI; tegul ieško mergos su gera dalia... apsimokėsim šiek tiek skolas... Negali niekur nė nosies iškišti, labiausiai karčiamoje, kaip apstos, vienas – palūku, kitas – šieno, pasėlio; kitas vėl, kaip velnias, prisipyręs kamantinės: „Kuomet atiduosi? Kuomet atiduosi?“, rodos, kad nieko daugiau nė šnekėti nebemoka.

– Užtat ko valkiojies po karčiamas? – prikišo pati.

– Kažin kaip nenorėtumei eiti, bet kaip apstos mieste, tai nemitęs turi vesties ant puskvortės. Bepigu dar, kad to užtektų. Tas prie to, tas prie to, beveizint į kelis butelius įvarę, o kaip pasigers –

tikri velniai: įmanytų suplėšyti už tas bieso skolas... Atiduosiu gyvenimą, tesižino vaikas, tegul mokėsis, niekur nebesikišiu.

– Kaipgis, kaipgis, to betrūko! Atiduok viską, paskui vaikas be vadžios mus už čiupros! Aš neduosiu, neužleisiu, kol tik gyva! – šaukė pati, kaskart didžiau įniršdama. – Nepaduosiu samčio, nenoriu ponios ant savo galvos, aš nemeilysiu kąsnio iš marčios rankų, to nebus, neprašau!

– Na, na, na, tarškėk netarškėjusi, kaip žydo ratai! Gyvenk, gyvenk, nepaduok, o kaip ištaksavos skolininkai, bus tau šmikšt per dantis! Bene tau marti sprandą nusuks? Nelaidyk liežuvio – ir bus gerai.

– Dėl mano liežuvio išsiteks marti, – atšovė pati, – bet tau tai užruks, nebeturėsi iš ko sprogti. Kas padarė tas skolas? Mažne visą gyvenamą pravarei per gerklę! Ar negalėtumei dar gyventi, dorai elgdamos? Maušas, berods, prakuto, bet tu nusmukai. Ant galo, marčią užsodinsi ant sprando, palauk, išmanysi tu!..

– Tylėk, na! – sušuko vyras. – Tuoį gauni į snukį! Kaip sakau, taip ir bus. Jonukas ves, gaus paspirtį ir galėsime gyventi, kaip gyvenę.

– Nebent taip, tai priduosiu, – tarė motina. – Aš šeimininkausiu, o marti tegul sau būna ant šalies, parsineš sau duonos.

– Liepsiu Jonukui pasiprašyti Mataušą į piršlius, – šnekėjo tėvas, – ir tegul eina pas Driežo Katrę; nors nelabai aiški, bet pinigai, kaip jei rankoje. Duoda keturis šimtus, ir dalis nemaža, o mano gyvenimas nors ir apgriuvęs, bet žemė gera. Nečiaudės Driežas, ogi ir Jonukas ar ne vyras... ir iš stuomens, ir iš liemens, patiks mergai.

– Šitaigis tau! Ką gi beišsiskyręs tą pajuodėlę, didnosę, pataikūnę, valiūkę! – pakilo šaukti pati. – Išlepinta, išpustyta, išsitaisiusi, tratanti, muslinuota, krakmoluota, ir eis pastyrusi, kaip pūslė. Negana į bažnyčią išsikvarkliuoja, bet ir po namus išsipuošusi, kaip pana. Eis šieno grėbti – apvalkėlis baltas, skepetėlis, prikyštėlė išdailinta, kaip iš pieno plaukusi! Ar tat kurią dieną bus šeimininkė? Visa iškyla, kad išeina su grėbleliu, o po namus, sako, nepasiima nė kokio darbelio, tik šlavinėties, plovinėties, tai įsės į stakles, tai siuvinėlį nusitvers, vis niekniekius, o sunkaus darbo nieko. Tfu! Tokios lengvadarbės neprašau. Man nereik cackų pacackų! Man reik tokios pat purvabridės, kaip ir aš pati!

– Na, motin, ką tu čia pliauški? Kas gi tuos darbus nudirba? Juk Driežas kitos mergos nesamdo, Katrikė viena tėra; tėvas toks šnerkšlys, spaudžia prie darbo, kaip pašėlęs.

ŽEMAITĖ. MARTI.

– NIEKO NEVEIKSI, MATUŠĖLE, REIK LEISTI JONUKUI VESTI; tegul ieško mergos su gera dalia... apsimokėsim šiek tiek skolas... Negali niekur nė nosies iškišti, labiausiai karčiamoje, kaip apstos, vienas – palūkę, kitas – šieno, pasėlio; kitas vėl, kaip velnias, prisispyręs kamantinės: „Kuomet atiduosi? Kuomet atiduosi?“, rodos, kad nieko daugiau nė šnekėti nebemoka.

– Užtat ko valkiojies po karčiamas? – prikišo pati.

– Kažin kaip nenorėtumei eiti, bet kaip apstos mieste, tai nemitės turi vesties ant puskvortės. Bepigu dar, kad to užtektų. Tas prie to, tas prie to, beveizint į kelis butelius įvarę, o kaip pasigers

–

tikri velniai: įmanytų suplėšyti už tas bieso skolas... Atiduosiu gyvenimą, tesižino vaikas, tegul mokėsis, niekur nebesikišiu.

– Kaipgis, kaipgis, to betrūko! Atiduok viską, paskui vaikas be vadžios mus už čiupros! Aš

neduosiu, neužleisiu, kol tik gyva! – šaukė pati, kaskart didžiau įniršdama. – Nepaduosiu samčio, nenoriu ponios ant savo galvos, aš nemeilysiu kąsnio iš marčios rankų, to nebus, neprašau! – Na, na, na, tarškėk netarškėjusi, kaip žydo ratai! Gyvenk, gyvenk, nepaduok, o kaip ištaksavos skolininkai, bus tau šmikšt per dantis! Bene tau marti sprandą nusuks? Nelaidyk liežuvio – ir bus gerai.

– Dėl mano liežuvio išsiteks marti, – atšovė pati, – bet tau tai užruks, nebeturėsi iš ko sprogti. Kas padarė tas skolas? Mažne visą gyvenamą pravarei per gerklę! Ar negalėtumei dar gyventi, dorai elgdamos? Maušas, berods, prakuto, bet tu nusmukai. Ant galo, marčią užsodinsi ant

sprando, palauk, išmanysi tu!..

– Tylėk, na! – sušuko vyras. – Tuoį gauni į snukį! Kaip sakau, taip ir bus. Jonukas ves, gaus paspirtį ir galėsime gyventi, kaip gyvenę.

– Nebent taip, tai priduosiu, – tarė motina. – Aš šeimininkausiu, o marti tegul sau būna ant šalies, parsineš sau duonos.

– Liepsiu Jonukui pasiprašyti Mataušą į piršlius, – šnekėjo tėvas, – ir tegul eina pas Driežo Katrę; nors nelabai aiški, bet pinigai, kaip jei rankoje. Duoda keturis šimtus, ir dalis nemaža, o mano gyvenimas nors ir apgriuvęs, bet žemė gera. Nečiaudės Driežas, ogi ir Jonukas ar ne vyras...

ir iš stuomens, ir iš liemens, patiks mergai.

– Šitaigis tau! Ką gi beišsiskyręs tą pajuodėlę, didnosę, pataikūnę, valiūkę! – pakilo šaukti pati. – Išlepinta, išpustyta, išsitaisiusi, tratanti, muslinuota, krakmoluota, ir eis pastyrusi, kaip pūslė. Negana į bažnyčią išsikvarkliuoja, bet ir po namus išsipuošusi, kaip pana. Eis šieno grėbti

– apvalkėlis baltas, skepetėlis, prikyštėlė išdailinta, kaip iš pieno plaukusi! Ar tat kurią dieną bus šeimininkė? Visa iškyla, kad išeina su grėbleliu, o po namus, sako, nepasiima nė kokio darbelio, tik

šlavinėties, plovinėties, tai įsės į stakles, tai siuvinėlį nusitvers, vis niekniekius, o sunkauso darbo nieko. Tfu! Tokios lengvadarbės neprašau. Man nereik cackų pacackų! Man reik tokios pat purvabridės, kaip ir aš pati!

– Na, motin, ką tu čia pliauški? Kas gi tuos darbus nudirba? Juk Driežas kitos mergos nesamdo, Katrikė viena tėra; tėvas toks šnerkšlys, spaudžia prie darbo, kaip pašėlęs.

ŽEMAĖTĖ. MARTI

Niėko neveiksi, matušėle, reik lėisti JONŪKUI vėsti; tegu ieško mergos su gerà dalià... Apsimokėsim šiek tiek skolàs... Negali niėkur nė nosis iškišti, labiausiai karčiamojė, kaip apstōs, vienas – palūkų, kitas – šiėno, pasėlio; kitas vėl, kaip vėlnias, prisispūręs kamantinės: „Kuomėt atidúosi? Kuomėt atidúosi?“, ródos, kàd niėko daugiau nė šnekėti nebemóka.

– Užtāt kō vālkiojies pō karčiamas? – prikišo patì.

– Kažiñ kaip nenorėtumei eiti, bėt kaip apstōs miestė, tai nemitės turì vėsties aīt pūskvortės. Bepigū dār, kàd tō užtėktų. Tàs priė tō, tàs priė tō, bevėizint į kelis bŭtelius ĮVĀRĖ, ō kaip pasigerš – tikrì velniai: įmanýtų suplėšyti už tàs biėso skolàs... Atidúosiu gyvenimā, tesižino vaikas, tegu mokėsis, niėkur nebesikišiu.

– Kaipgis, kaipgis, tō betrūko! Atidúok viską, paskuì vaikas bevadžiōs mùs už čiuprōs!

Àš nedúosiu, neužlėisiu, kōl tik gyvā! – šaukė pati, kaskaīt didžiaū įniršdamā. – Nepadúosiu sámčio, nenóriu poniōs aīt sàvo galvōs, àš nemeilysiu kąsnio iš marčiōs rañkų, tō nebūs,

neprašau!

– Nà, nà, nà, tarškék netarškėjusi, kaip žydo rātai! Gyvénk, gyvénk, nepadúok, ô kaip ištaksavôs skôlininkai, bûs táu šmikšt peř dantîs! Benè táu martî sprándą nusûks? Neláidyk liežûvio – iř bûs geraî.

– Dêl mào liežûvio išsitêks martî, – atšovè patî, – bêt táu taî užrûks, nebeturési iš kô sprógti. Kàs padārè tàs skolàs? Màžne visą gyvënimaį pravareî peř gérklę! Ař negalétumei dár gyvénti, dorai eîgdamos? Maûšas, beróds, prakùto, bêt tù nusmukai. Añt gālo, mařcią užsodînsi añt sprándo, paláuuk, išmanýsi tù!..

– Tylék, nà! – sušûko výras. – Tuôj gáuñi î snûkî! Kaip sakaû, taîp iř bûs. Jonûkas vès, gaûs pāspirtî iř galésime gyvénti, kaip gyvênë.

– Nebeñt taîp, taî pridúosiu, – tārè mótina. – Aš šeimininkáusiu, ô martî teguî sáu būna añt šaliës, parsinës sáu dúonos.

– Liëpsiu Jonûkui pasiprašýti Matauša î piršliûs, – šnekéjo tévas, – iř teguî eîna pàs Dríežo Kātrę; nōrs nelabai áiški, bêt pinigai, kaip jéi rañkoje. Dúoda kêturis šimtûs, iř dalis nemažà, ô mào gyvënimas nōrs iř apgriûvęs, bêt žémè gerà. Neçiáudès Dríežas, ôgi iř Jonûkas ař nè výras... iř iš stuomeñs, iř iš liemeñs, patîks meřgai.

– Šitaigis táu! Kā gî beišsiskýręs tå pajúodèlę, didnōsę, pataikûnę, valiûkę! – pakîlo šaukti patî. – Išlëpinta, išpustýta, išsitaîsiusi, trātanti, muslinúota, krakmolúota, iř eîs pastýrusi, kaip pûslë. Neganà î bažnýcią išsikvarkliúoja, bêt iř pō namûs išsipuôšusi, kaip panà. Eîs šiëno grébtî – apvalkëlis báltas, skepetëlis, prikyštëlè išdailinta, kaip iš píeno plaûkusi! Ař tāt kurią diëną bûs šeiminiñkè? Visà iškyla, kād išeîna sù grëbleliù, ô pō namûs, sāko, nepasiima nẽ kókio darbëlio, tik šlavinéties, plovinéties, taî isës î staklelës, taî siuvinëlî nusitvërs, vis niëkniekius, ô sunkaûs dārbo niëko. Tfû! Tokiôs lengvadarbës neprašau. Mán nereîk cākų pacākų! Mán reîk tokiôs pāt purvābridës, kaip iř aš patî!

– Nà, mótin, kå tù čià pliauški? Kàs gî tuôs dárbus nudirba? Jùk Dríežas kitôs mergôs nesañdo, Katrikè vienà tērà; tévas tóks šnerkšlÿs, spáudžia prië dārbo, kaip pasélëš.

ŽEMAÎTÈ. MARTÎ

Niëko neveîksi, matušele, reîk léisti JONÛKUI vèsti; teguî íeško mergôs sù gerà dalià... Apsimokésim šiek tíek skolàs... Negali niëkur nẽ nósies iškišti, labiáusiai karčiamojë, kaip apstôs, vienas – palúku, kitas – šiëno, pasélio; kitas vël, kaip vélñas, prisispýręs kamantinës: „Kuomèt atidúosi? Kuomèt atidúosi?“, ródos, kād niëko daugiau nẽ šnekéti nebemóka.

– Užtāt kô válkiojies pō karčiamas? – prikišo patî.

– Kažiñ kaip nenorétumei eîti, bêt kaip apstôs miestè, taî nemitës turî vèsties añt pùskvortës. Bepigù dár, kād tō užtèktų. Tàs prië tō, tàs prië tō, bevéizint î kelîs bûteliûs ĮVĀRĖ, ô kaip pasigerš – tikrî velniai: îmanýtų suplëšyti už tàs biëso skolàs... Atidúosiu gyvënimaį, tesizino vaîkas, teguî mokésis, niëkur nebesikišiu.

– Kaipgis, kaipgis, tō betrûko! Atidúok viską, paskuî vaîkas bevadžiôs mùs už čiuprôs! Aš nedúosiu, neužléisiu, kôl tik gyvà! – šaukë patî, kaskařt didžiaû iniršdamà. – Nepadúosiu sámčio, nenóriu poniôs añt sàvo galvôs, aš neméilysiu kásnio iš marčiôs rañkų, tō nebûs, neprašau!

– Nà, nà, nà, tarškék netarškėjusi, kaip žydo rātai! Gyvénk, gyvénk, nepadúok, ô kaip ištaksavôs skôlininkai, bûs táu šmikšt peř dantîs! Benè táu martî sprándą nusûks? Neláidyk liežûvio – iř bûs geraî.

– Dēl mào liežuvio išsitēks marti, – atšové pati, – bēt tau tai užrūks, nebeturēsi iš kō sprōgti. Kās padārē tās skolās? Māžne visą gyvenimą pravareĩ peĩ gėrkle! Aĩ negalėtumei dār gyvėnti, doraĩ eĩgdamos? Maūšas, berōds, prakūto, bēt tū nusmukai. Aĩt gālo, marčią užsodĩnsi aĩt sprāndo, palāuk, išmanýsi tū!..

– Tylėk, nà! – sušūko výras. – Tuōj gāuni ĩ snūkĩ! Kaĩp sakaũ, taĩp ĩr būs. Jonukas vės, gaūs pāspirtĩ ĩr galėsime gyvėnti, kaĩp gyvėnė.

– Nebeĩt taĩp, taĩ pridúosiu, – tārē mótina. – Aš šeimininkāusiu, ō marti teguĩ sáu būna aĩt šaliēs, parsinēs sáu dúonos.

– Liėpsiu Jonūkui pasiprašýti Mataūšą ĩ piršliūs, – šnekėjo tėvas, – ĩr teguĩ eĩna pās Driėzo Kātř; nōrs nelabaĩ áiški, bēt pinigai, kaĩp jėi raĩkoje. Dúoda kėturis šimtūs, ĩr dalis nemažà, ō mào gyvenimas nōrs ĩr apgrĩuves, bēt žēmė gerà. Nečiādės Driėzas, ōgi ĩr Jonukas aĩ nē výras... ĩr iš stuomeĩs, ĩr iš liemeĩs, patĩks meĩgai.

– Šitaigis tau! Kā gĩ beišsiskýřes tā pajúodėlė, didnōsė, pataikūnė, valiūkė! – pakilo šaũkti pati. – Išlėpinta, ĩspustýta, išsitaĩsusi, trātanti, muslinúota, krakmolúota, ĩr eĩs pastýrusi, kaĩp pūslė. Neganà ĩ bažnýčią išsikvarkliúoja, bēt ĩr pō namūs išsipuōšusi, kaĩp panà. Eĩs šiėno grėbti – apvalkėlis báltas, skepetėlis, prikyštėlė išdailinta, kaĩp iš píeno plaūkusi! Aĩ tāt kuriā diėną būs šeiminiūkė? Visà iškyla, kād išėina sū grėbleliū, ō pō namūs, sāko, nepasiima nē kókio darbėlio, tik šlavinėties, plovinėties, taĩ išės ĩ staklėlės, taĩ siuvinėlĩ nusitvėrs, vis niėkniekius, ō sunkaūs dārbo niėko. Tfũ! Tokiōs lengvadarbės neprasaũ. Mán nereĩk cāckų pacāckų! Mán reĩk tokiōs pāt purvābridės, kaĩp ĩr aš pati!

– Nà, mótin, kā tū čià pliauški? Kās gĩ tuōs dárbus nudirba? Jùk Driėzas kitōs mergōs nesaĩdo, Katrikė vienà tērà; tėvas tóks šnerkslỹs, spāudžia priė dārbo, kaĩp pasėles.

ŽEMAĪTĖ. MARTI

Niėko neveĩksi, matušėle, reĩk lėisti JONŪKUI vėsti; teguĩ ieško mergōs sū gerà dalià... Apsimokėsim šiek tiek skolàs... Negali niėkur nē nósies iškišti, labiāusiai karčiamojė, kaĩp apstōs, vienas – palūku, kitas – šiėno, pasėlio; kitas vėl, kaĩp vėlnias, prisispýřes kamantinės: „Kuomėt atidúosi? Kuomėt atidúosi?“, rōdos, kād niėko daugiau nē šnekėti nebemóka.

– Užtāt kō vālkiojies pō karčiamas? – prikišo pati.

– Kažiĩn kaĩp nenorėtumei eĩti, bēt kaĩp apstōs miestė, taĩ nemitės turĩ vėsties aĩt pūskvortės. Bepigū dār, kād tō užtėktų. Tās priė tō, tās priė tō, bevėizint ĩ kelis būtelius ĮVĀRĖ, ō kaĩp pasigeĩs – tikrė velniaĩ: ĩmanýtų suplėšyti už tās biėso skolàs... Atidúosiu gyvenimą, tesižino vaĩkas, teguĩ mokėsis, niėkur nebesikišiu.

– Kaĩpgis, kaĩpgis, tō betrūko! Atidúok viską, paskuĩ vaĩkas be vadžiōs mūs už čiuprōs! Aš nedúosiu, neužlėisiu, kōl tik gyvā! – šaũkė pati, kaskaĩt didžiaũ ĩniršdamà. – Nepadúosiu sámčio, nenóriu poniōs aĩt sàvo galvōs, aš nemėĩlysiu kāsnio iš marčiōs raĩkų, tō nebūs, neprasaũ!

– Nà, nà, nà, tarškėk netarškėjusi, kaĩp žýdo rātai! Gyvėnk, gyvėnk, nepadúok, ō kaĩp ištaksavōs skōlininkai, būs tau šmĩkšt peĩ dantis! Benė tau marti sprāndą nusũks? Neláidyk liežuvio – ĩr būs geraĩ.

– Dēl mào liežuvio išsitēks marti, – atšové pati, – bēt tau tai užrūks, nebeturēsi iš kō sprōgti. Kās padārē tās skolàs? Māžne visą gyvenimą pravareĩ peĩ gėrkle! Aĩ negalėtumei dār gyvėnti, doraĩ eĩgdamos? Maūšas, berōds, prakūto, bēt tū nusmukai. Aĩt gālo, marčią užsodĩnsi aĩt sprāndo, palāuk, išmanýsi tū!..

– Tylék, nà! – sušùko výras. – Tuõj gáuni ã snùkì! Kaìp sakaũ, taìp iř bùs. Jonùkas vès, gaũs pãspirtì iř galésime gývènti, kaìp gývène.
 – Nebeñt taìp, taì pridúosiu, – tãrè mótina. – Åš šeimininkáusiu, ò martì teguì sáu bũna añt šaliès, parsinès sáu dúonos.
 – Lièpsiu Jonùkui pasiprašýti Mataũšq ã piršliùs, – šnekéjo tévas, – iř teguì eìna pàs Dríežo Kãtrè; nòrs nelabaì áiški, bèt pinigaì, kaìp jèi rañkoje. Dúoda kèturiš simtùs, iř dalìs nemažà, ò mào gývènimas nòrs iř apgriùvès, bèt žèmè gerà. Nečiaudès Dríežas, ògi iř Jonùkas ař nè výras... iř iš stuomeñs, iř iš liemeñs, patìks meřgai.
 – Šitaigis táu! Kã gì beišsiskýrès tã pajúodèlè, didnòsè, pataikũnè, valiũkè! – pakìlo šaukti patì. – Išlèpinta, išpustýta, išsitaĩsiusi, trãtanti, muslinúota, krakmolúota, iř eìs pastýrusi, kaìp pùslè. Neganà ã bažnýčia išsikvarkliúoja, bèt iř pò namùs išsipuòšusi, kaìp panà. Eìs šièno grèbti – apvalkèlis báltas, skepetèlis, prikyštèlè išdálilinta, kaìp iš píeno plaũkusi! Ař tãt kuriã dièna bùs šeiminiñkè? Visà iškyla, kàd išeìna sù grèbleliù, ò pò namùs, sãko, nepasiima nè kókio darbèlio, tik šlavinéties, plovinéties, taì įsès ã staklelès, taì siuvinèlì nusitvèrs, vès nièkniekius, ò sunkaũs dárbo nièko. Tfù! Tokiòs lengvadařbès neprasaũ. Mán nereìk cãcku pacãcku! Mán reìk tokiòs pàt purvãbridès, kaìp iř àš patì!
 – Nà, mótin, kã tũ čià pliauški? Kàs gì tuòs dárbus nudìrba? Jùk Dríežas kitòs mergòs nesaĩdo, Katrikè vienà tètà; tévas tóks šnerkšlỹs, spáudžia priè dárbo, kaìp pašélès.

ŽEMAĪTÈ. MARTÌ

Nièko neveĩksi, matušèle, reìk léisti JONÙKUI vèsti; teguì ieško mergòs sù gerà dalià...
 Apsimokésim šiek tìek skolàs... Negali nièkur nè nòsies iškišti, labiausiai karčiamojè, kaìp apstòs, víenas – palúku, kitas – šièno, pasèlio; kitas vèl, kaìp vélñas, prisispýrès kamantinès:
 „Kuomèt atidúosi? Kuomèt atidúosi?“, ródos, kàd nièko daugiaũ nè šnekèti nebemóka.
 – Užtãt kò válkiojies pò karčiamas? – prikišo patì.
 – Kažiñ kaìp nenorétumei eiti, bèt kaìp apstòs miestè, taì nemìtès turì vèsties añt pùskvortès. Bepigù dár, kàd tò užtèktu. Tàs priè tò, tàs priè tò, bevèizint ã kelìs bùtelius ĮVÀRÈ, ò kaìp pasigeřs – tikrì velniai: įmanýtu suplèšyti už tàs bièso skolàs... Atidúosiu gývènimq, tesižino vaĩkas, teguì mokèsis, nièkur nebesikišiu.
 – Kaìpgis, kaìpgis, tò betrũko! Atidúok vìska, paskuì vaĩkas bevađziòs mùs už čiupròs! Åš nedúosiu, neužléisiu, kòl tik gývà! – šaukè patì, kaskařt didžiaũ įniršdamà. – Nepadúosiu sámčio, nenóriu poniòs añt sàvo galvòs, àš neméilysiu kásnio iš marčiòs rañku, tò nebùs, neprasaũ!
 – Nà, nà, nà, tarškék netarškėjusi, kaìp žýdo rãtai! Gývènk, gývènk, nepadúok, ò kaìp ištaksavòs skòlininkai, bùs táu šmikšt peř dantìs! Benè táu martì sprándq nusùks? Neláidyk liežùvio – iř bùs geraì.
 – Dèl mào liežùvio išsitèks martì, – atšovè patì, – bèt táu taì užrùks, nebeturèsi iš kò sprógti. Kàs padãrè tàs skolàs? Mãžne vìsq gývènimq pravareì peř gérklè! Ař negalétumei dár gývènti, doraì elğdamos? Maũšas, beróds, prakùto, bèt tũ nusmukaì. Añt gãlo, marčia užsodĩnsi añt sprándo, paláuk, išmanýsi tũ!..
 – Tylék, nà! – sušùko výras. – Tuõj gáuni ã snùkì! Kaìp sakaũ, taìp iř bùs. Jonùkas vès, gaũs pãspirtì iř galésime gývènti, kaìp gývène.
 – Nebeñt taìp, taì pridúosiu, – tãrè mótina. – Åš šeimininkáusiu, ò martì teguì sáu bũna añt šaliès, parsinès sáu dúonos.

– Liēpsiu Jonūkui pasiprašyti Mataušą į piršlius, – šnekėjo tėvas, – ir tegul eina pas Drėžo Kātrę; nōrs nelabai áiški, bēt pinigai, kaip jēi rañkoje. Dúoda kēturis šimtūs, ir dalis nemažà, ō mào gyvėnimas nōrs ir apgriuvęs, bēt žēmė gerà. Nečiàudēs Drėžas, ōgi ir Jonūkas aŗ nè vėras... ir iš stuomeņs, ir iš liemeņs, patiks meŗgai.

– Šitaigis táu! Kā gi beišsiskėres tā pajúodėlę, didnōsę, pataikūnę, valiūkę! – pakilo šaukti patì. – Išlėpinta, išpustýta, išsitaĩsusi, trātanti, muslinúota, krakmolúota, ir eĩs pastýrusi, kaip pūslė. Neganà į bažnyčią išsikvarkliúoja, bēt ir pō namūs išsipuōšusi, kaip panà. Eĩs šiėno grėbti – apvalkėlis báltas, skepetėlis, prikyštėlė išdailinta, kaip iš píeno plaūkusi! Aŗ tāt kurią diėną būs šeiminiņkė? Visà iškyla, kàd išėina sù grėbleliù, ō pō namūs, sàko, nepasiima nė kókio darbėlio, tik šlavinėties, plovinėties, tai įsės į staklelės, tai siuvinėlį nusitvėrs, vis niėkniekius, ō sunkaūs dárbo niėko. Tfu! Tokiōs lengvadarbės neprašau. Mán nereĩk cāckų pacāckų! Mán reĩk tokiōs pāt purvābridės, kaip ir aš patì!

– Nà, mótin, kā tū čià pliauški? Kàs gi tuōs dárbus nudirba? Jūk Drėžas kitōs mergōs nesaĩdo, Katrikė vienà tērà; tėvas tóks šnerkslỹs, spáudžia priė dárbo, kaip pašėlęs.